

Arrest

nr. 138 330 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 mei 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 november 2011 heeft verzoeker in zijn hoedanigheid van partner van een Belgische onderdaan een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze werd onder meer gebaseerd op de verklaring van wettelijke samenwoner die op 18 oktober 2011 werd afgesloten

1.2. Op 11 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

- foto's van een gsm-scherm: Op deze foto's is enkel de naam 'K.' te zien. Aangenomen dat het hier gaat om de partner van betrokkene (C. D. B.), is met deze foto's niet aangetoond dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie hebben. Het toont in dat geval enkel aan dat betrokkenen elkaar reeds sedert 2009 kennen, niet dat er effectief sprake is van een affectieve liefdesrelatie tussen beide. Zeker gezien de inhoud van de berichten die af te lezen vallen niet van die aard is dat ze ontegensprekelijk een intieme conversatie tussen twee geliefden aantoont.

- bankrekeninguitreksel van de partner van betrokkene: aangezien op dit document geen enkele verwijzing naar betrokkene valt terug te vinden, vormt dit document geen bewijs voor de relatie tussen beiden.

- verklaring wettelijke samenwoning: aangezien deze werd ondertekend op 18.10.2011 toont ook deze verklaring niet aan dat betrokkenen reeds één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

Omdat de verzoekende partij vasthoudt aan haar verzoekschrift en aangezien uit het wachtregister niet blijkt dat zij ondertussen een nieuwe vestigingsaanvraag heeft ingediend en verwerende partij evenmin over andersluidende informatie beschikt, is de Raad genooddaakt om uitspraak te doen over een oud geschil aangaande het aantonen van een duurzame en stabiele relatie, meer bepaald of verzoekende partij bij haar vestigingsaanvraag van ruim drie jaar geleden, namelijk op 14 november 2011 aangetoond heeft te voldoen aan de voorwaarde: *“ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;”*. Nochtans volstaat het blijkens de toepasselijke wetgeving (zie infra) om een nieuwe vestigingsaanvraag in te dienen en te voldoen aan de voorwaarde van 1 jaar ononderbroken samenwoning voor deze aanvraag, om een verblijfsrecht erkend te zien.

2.1. In het eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en art. 52 §4 van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoeker betoogt vervolgens:

“(…) De Vreemdelingenwet schrijft in voormeld artikel voor dat de verzoeker moet aantonen dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft gedurende minstens twee jaar met zijn partner. Hij moest ten tijde van zijn aanvraag hierbij aantonen dat hij minstens één jaar ononderbroken heeft samengeleefd voor de aanvraag, hetgeen hij evenwel op basis van de documenten van de inschrijving in het bevolkingsregister niet kan aantonen, hoewel één en ander in de praktijk wel zo was. Evenwel wordt er ook niet erkend dat zij tenminste elkaar twee jaar kennen en dat zij voorafgaand aan de aanvraag elkaar driemaal hebben ontmoet en dat de ontmoeting in totaal 45 dagen of meer heeft geduurd.

Een gemeenschappelijk kind hebben de betrokkenen niet, en dit hebben zij ook nooit beweerd.

De bewijzen voor de twee jaar durende stabiele relatie worden aangetoond door de documenten zoals die naar voor zijn gebracht in overleg met de gemeente Temse, en betreffen een reeks verklaringen die

aangeven dat de betrokkenen elkaar meer dan twee jaar kennen. Deze verklaringen worden bevestigd door verschillende GSM-berichten en foto's van een GSM-scherm waarin duidelijk wordt vermeld op een telefoonnummer van de verzoeker (hetgeen niet wordt betwist), dat hij berichten stuurt aan K., die moet erkend worden als zijnde zijn partner mevrouw C. D. B.. De foto's van deze GSM-schermen en de berichten tonen aan dat betrokkenen elkaar minstens sinds 2009 kennen en dat zij op liefdevolle manier elkaar berichten sturen.

Daarenboven blijkt dat zij ook normale conversatie hebben over dagdagelijkse dingen.

Deze elementen, samen met de verklaringen van de verzoeker zelf, en zijn vriendin, de verklaring van wettelijke samenwoning, worden niet aanvaard als afdoende elementen. Nochtans kan van een zorgvuldige overheid worden verwacht dat zij de nodige documenten met de nodige omzichtigheid en zorgvuldigheid identificeert, erkent en samen leest om tot een zorgvuldige beslissing en materieel gemotiveerde beslissing te komen. Dit is in casu niet het geval, aangezien er enkel en alleen wordt aangegeven dat de verklaringen op eer door derden gewoonweg niet worden weerhouden als afdoende bewijs omdat ze niet op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst, en de foto's enkel bewijzen dat zij elkaar kennen, maar ook niet meer.

Met de verklaringen die zijn afgelegd wordt geheel geen rekening gehouden. Er wordt nergens aangetoond dat deze niet waarachtig zijn, maar dit wordt enkel en alleen beweerd zonder dat men enige reden vindt om het onwaarachtig karakter hiervan aan te tonen.

De beslissing kan dan ook niet als zorgvuldig worden beschouwd of materieel correct gemotiveerd nu zij de verschillende elementen van de stukken die worden naar voor gebracht opdeelt zonder dat er enig verband wordt erkend tussen de verschillende documenten.

Alleen al om deze reden is deze beslissing onzorgvuldig en minstens niet materieel gemotiveerd aangezien de connectie tussen deze verschillende documenten, zoals verklaard door de verzoeker, niet wordt onderzocht en de elementen en documenten niet worden samen gelezen met elkaar.“

2.2. Vooreerst wordt opgemerkt dat de opgeworpen schending van artikel 52 §4 van de Vreemdelingenwet juridische grondslag mist vermits dit artikel van toepassing is op beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat de bestreden beslissing niet is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat ook van toepassing is op partners van Belgische onderdanen (cf. art. 40ter van de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de partners, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

2.5. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegd-

heid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermog een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.6. In het administratief dossier bevinden zich de in de bestreden beslissing beoordeelde stukken, namelijk:

- 2 verklaringen op eer door derden van 21 oktober 2011 en 5 december 2011;
- 12 foto's van een gsm-scherm;
- een bankrekeninguitreksel van de partner van verzoeker van 17 oktober 2011.

2.7. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij geen gemeenschappelijk kind heeft, bevestigt. Wat betreft de eerste voorwaarde van artikel 40bis, §2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet, namelijk dat moet worden aangetoond dat de partners gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken hebben samengewoond, oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat dit niet werd aangetoond, waarbij wordt verwezen naar het gegeven dat de verklaring van wettelijke samenwoning werd ondertekend op 18 oktober 2011. Verzoekers blote bewering dat *“één en ander in de praktijk wel zo was”*, kan de voormelde beoordeling van de verwerende partij niet aan het wankelen brengen. Wat betreft de tweede voorwaarde van artikel 40bis, §2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet, namelijk dat de partners moeten bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat deze evenmin vervuld is. Verzoeker is van mening dat de reeks verklaringen die hij voorlegde en de verschillende gsm-berichten samen dienen genomen te worden in de beoordeling van zijn aanvraag. De gsm-berichten tonen volgens verzoeker wel aan dat hij en zijn partner elkaar minstens sinds 2009 kennen en dat zij elkaar op een *“liefdevolle manier”* berichten sturen. Er wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet betwist dat verzoeker en zijn partner elkaar kennen sedert 2009, doch oordeelde dat met deze berichten niet werd aangetoond dat er sprake is van een affectieve liefdesrelatie tussen beiden, gelet op de inhoud van de berichten. Uit het administratief dossier blijkt dat deze berichten onder meer de volgende zinnen bevatten: *‘veel groetjes ok’, ‘Yee vrag sara kom slapenmet vrindis waarom ze kom’, ‘alles goed’, ‘Ya ik ben thuis’, ‘ik kom’, ‘ik kom met dy laste bus’, ‘ik ben in hamme’ en ‘waneer’*. Hieruit blijkt niet dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hiermee geen intieme conversatie tussen twee geliefden wordt aangetoond, kennelijk onredelijk is. Verzoekers kritiek dat met de verklaringen op eer door derden in het geheel geen rekening werd gehouden kan evenmin worden gevolgd. Immers schuift de verwerende partij deze verklaringen niet zonder meer aan de kant maar is zij van oordeel dat ze niet kunnen worden weerhouden aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de betrokken verklaringen, gelet op hun inhoud, op zich niet kunnen worden aanvaard als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Er worden geen concrete feiten of details weergegeven in deze algemene verklaringen. Er kan in de verklaring van 21 oktober 2011, die werd opgesteld door een *“vriendin”* van de partner van verzoeker, niet meer gelezen worden dan dat verzoeker en zijn partner *“reeds 2 jaar een relatie hebben”*. In de verklaring van 5 december 2011, opgesteld door een zekere D. C., staat dan weer niet meer dan dat verzoeker en zijn partner *“een relatie hebben sinds 2009”*. Deze verklaringen worden bovendien niet ondersteund door objectieve stukken. Zoals gezegd ligt de bewijslast in deze bij de aanvrager en is het niet aan de verwerende partij om aan te tonen dat de verklaringen niet waarachtig zijn. Verzoeker toont ten slotte niet aan welk verband of welke connectie tussen de verschillende documenten de gemachtigde van de staatssecretaris over het hoofd zou hebben gezien of op welke wijze dit verband dan tot een andersluidend oordeel hadden kunnen leiden.

2.8. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden bijlage 20 op grond van onjuist feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op zorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9. In het tweede middel voert verzoeker aan: *“schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel en art. 8 E.V.R.M.”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) De verzoeker en zijn vriendin hebben, gezien hun leeftijd, niet de mogelijkheid om nog kinderen te krijgen aangezien zij derhalve nooit zullen kunnen aantonen dat er een gemeenschappelijk kind is, of dat zij nooit in de mogelijkheid zullen zijn om een gemeenschappelijk kind te hebben, worden zij door dit criterium benadeeld ten aanzien van jongere mensen in een gelijkaardige situatie als zijzelf.

Hoewel de verzoeker en zijn vriendin elkaar gedurende een lange periode kennen en hun relatie graag bezegeld zouden zien met een kind, is dit niet meer mogelijk. Door het feit dat dit als criterium wordt ingeschreven in de Vreemdelingenwet, worden zij gediscrimineerd en ongelijk behandeld ten aanzien van jongere partners in een gelijkaardige situatie die deze mogelijkheid wel hebben en door het eenvoudig bestaan van een kind de mogelijkheid krijgen om zonder verdere beoordeling tot een wettige verblijfssituatie te komen. Voor hen gelden de criteria voor de duur van een relatie of het duurzaam karakter niet.

Het bestaan van een kind wordt als een automatische duurzaamheid ervaren. Louter op basis van hun leeftijd, en zonder enig verder onderscheid, is dit voor de verzoeker en zijn vriendin niet meer mogelijk. Op die manier worden zij geschonden in art. 8 E.V.R.M. wat een recht op een gezinsleven erkent en anderzijds worden zij gediscrimineerd ten aanzien van andere partijen die in een andere situatie zitten waardoor art. 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn.

Ook om deze reden is de bestreden beslissing onwettig nu zij niet in een gelijke situatie dienen worden te beschouwd maar niet een gelijkaardige situatie kunnen bekomen op feitelijk niveau.“

2.10. De Raad benadrukt dat opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, verzoeker met feitelijke en concrete gegevens dient aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). Verzoekers punt is dat personen die omwille van hun leeftijd geen kinderen meer kunnen krijgen benadeeld worden ten aanzien van jongere mensen die wel nog een gemeenschappelijk kind kunnen krijgen. Er kan echter bezwaarlijk worden aangenomen dat partners die nog wel een gemeenschappelijk kind kunnen krijgen zich in dezelfde situatie bevinden als partners die dit niet meer kunnen. Verzoeker lijkt dit in zijn verzoekschrift ook zelf aan te geven wanneer hij stelt: *“anderzijds worden zij gediscrimineerd ten aanzien van andere partijen die in een andere situatie zitten waardoor art. 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn”*. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat het hebben van een gemeenschappelijk kind niet de enige mogelijkheid is om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. De Raad ziet dan ook niet in hoe de voorwaarde inzake het gemeenschappelijk kind een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou kunnen aantonen.

2.11. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoeker een gezinsleven leidt met zijn Belgische vriendin in de zin van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen

gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° juncto 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn gezinsleven met zijn Belgische partner verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoeker toont verder hoegenaamd niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn partner te blijven met wie hij op 18 oktober 2011 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde, hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en hij sedert 1993 een precair verblijf in België kent, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bijlage 20 houdt niet in dat verzoeker voorgoed gescheiden wordt van zijn Belgische partner. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Het komt in de eerste plaats aan verzoeker toe om zijn aanspraak op de bescherming van artikel 8 van het EVRM zelf te honoreren door de gepaste verblijfsprocedures op te starten. Te dezen kan verwezen worden naar de inleidende beschouwing bij dit arrest.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA